

le

EGLUTĚ

1958

GEГУŽĚ

NR. 5

1958 GEGUŽĖS Nr. 5

Redaguoja:

Dr. A. Šerkšnas

Leidžia:

Lietuvių Kultūros Institutas

Administruoja:

Nekalto Prasidėjimo Seserys

Prenumerata:

Metams: \$4.00, Atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus ir adresų pakeitimus siųsti:

EGLUTĖ, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn.

Raštus siųsti ir visais redakcijos reikalais kreiptis:

Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn.

TURINYS

1. Alfa Sušinskas, TYLIOSIOS DIDVYRĖS	129
2. Vytė Nemunėlis, TAU MAMYTE	130
3. Viktoras Šimaitis, VAINIKAS MAMYTEI	131
4. Albina Kašiubienė, MAMAI	132
5. KUNIGAS PETRAS KALBA	134
6. Pranas Alšėnas, NEHRU ŽODIS VAIKAMS	135
7. V. Jonikas, BROLIŲ DAINA	137
8. Marytė Lekniūtė, KELIONĖ PER LIETUVĄ	138
9. V. Jonikas, LYGIUOK IR ŽYGIUOK	140
10. V. Šmaižienė, SPINDULĖLIS	140
11. Zig. Gavelis, PAVASARIO LIETUS	141
12. Vytė Nemunėlis, ZUIKIS PUIKIS	142
13. Zig. Gavelis, ŽOLYNĖLIS	142
14. Jurgis Jankus, AUKSINIS VABALIUKAS	143
15. SAULĖS JUOKAS	147
16. ŠIMTAS MĖSLIŲ	150
17. ATŽALĖLĖS	151

Viršelio iliustracija ir motinų paveikslai iš "Laiškų Lietuviams".

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except during July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn. Editor: Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn. May, 1958. Vol. 9. No. 5. Subscription: \$4.00 yearly. Single Copy 40¢. Entered as second-class matter at the post office in Putnam, Conn.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

TYLIOSIOS DIDVYRĖS

ALFA SUŠINSKAS

Prieš kelerius metus vienas Amerikos laikraštis paskelbė tėvo pergyvenimus, kai jis savo žmoną buvo išleidęs visai dienai pasižmonėti, pats pasilikdamas namie prie keturių mažų vaikų: 1, 3, 5 ir 6 metų amžiaus.

Šeimos tėvas buvo buhalteris. Todėl jis nutarė suregistruoti savo darbus namie, vaikučius besaugant. Kai žmona sugrįžo, jis turėjo šitokią savo vienos dienos darbų apyskaitą:

Vaikams duris atidarė — 106 kartus, jiems duris uždarė — 106 kart, batraiščius surišo — 16 kartų, roplojantį mažytį apsugojo nuo pavojų — 21 kartą, juos sudraudė žodžiu “negalima” — 104 kartus, likvidavo jų peštynes — 18 kartų, jiems duoną užtepė — 11 kartų, skanumynų padalino — 28 kartus, atsiliepė į telefoną — 7 kartus, jiems nosį nušluostė — 22 kartus, patarnavo jų asmeniuiose reikaluose — 21 kartą, atsakė į jų klausimus — 60 kartų, nežinojo ką atsakyti, ar neatsakė jų klausiamas — 52 kartus, neteko kantrybės — 47 kartus, patarnavo įvairiuose kituose reikaluose — 120 kartų, per tą laiką savo žingsniais nukeliavo maždaug — 5 mylias.

Šeimos galva, perduodamas dienos pareigas žmonai, buvo visai išsekęs ir nusiplukęs...

Iš tikrųjų kalbant, visų motinos darbų, didelių ir mažų, net neįmanoma suregistruoti, ir jokia statistika jų tiksliai nepavaizduos. Motina rūpinasi savuoju vaiku nuo pirmos motinystės valandos iki užmerkia ji akis amžinam poilsiui. Tikima, kad ir po savo mirties Viešpaties prieglobstyje motina nesiliaujanti rūpintis savo vaikais... Neperdėdami galime ją pavadinti savo vaiko akimis...

Motina iki gyva būdama tesiekia vaiko laimės. Ji save aukoja, kad vaikas klestėtų. Ji aukojasi nuolat, niekam nematant, nežinant, dažnai ir pačiam vaikui nenujaučiant. Jos aukojimasis yra idealiausias, nes ji iš savo pasiaukojimo dažniausiai nieko sau nelaimi — ji yra laiminga savojo vaiko laime: jo laimė yra jos laimė. Jei vaikui kartais atrodo, jog motina supranta laimę netiksliai, vienašališkai ir net klaidingai, — jis turi atsiminti, kad motina siekia vaiko laimės ne pagal kurias nors filosofijas ir ne pagal vadovėlių taisykles, bet savo širdimi, visa savo motiniška prigimtimi, visu motiniškumu. Meilė ir pagarba joms tebūnie!

TAU MAMYTE

VYTĒ NEMUNĒLIS

*Visos dienos tau, mamyte,
Tegu bus kaip ta diena —
Su pavasario gėlytėm,
Su pavasario daina.*

*Te visus metus vaikučiai
Bus paklusnūs ir geri,
Ir kad aš paguoda būčiau,
Kad dukrelę tu turi.*

VAINIKAS MAMYTEI

VIKTORAS ŠIMAITIS

*Tau, mamyt,
Iš rugių
Aš gėlių priskinsiu,
Tarp baltų
Dobily
Vainikėlį pinsiu.*

*Ir rausvus
Ir mėlsvus
Žiedelius sudėsiu,
Tau vienai
Mylimai
Žodelius kalbėsiu.*

*Man tavas
Akeles
Mena vosilkėlės,
O meilius
Veidelius
Rausvas dobilėlis.*

MAMAI

ALBINA KAŠIUBIENĖ

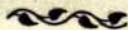
*Ilgą, ilgą uogų smilgą
Tau, mamyte, aš renku,
Ir laukinių gėlių puokštę
Tau pievelėje skinu.*

*Tavo akys, motinėle,
Kaip žvaigždėlės danguje,
Tavo rankos ir širdelė
Myli, glosto vis mane.*

*Tu nušluostai ašarėles,
Tu mūs skausmą supranti,
Tu džiaugsmus ir rūpestėlius
Pamatai ir atjauti.*

*Neturiu aš didžių turtų,
Bet ta meilė taip gili!
Tai priimki, motinėle,
Ir per amžius būk didi.*

Meilės džiaugsmo

ir skausmo šaltinis

Apsaugos ir ramybės

šaltinis

KUNIGAS PETRAS KALBA

Mano Mielai,

Papasakosiu Jums štai kokią dalykėlį.

Kaziukas buvo vienas šeimoje ir gerokai padykęs. Jis neklause savo tėvelių ir buvo blogas mokykloje.

Kaziuko teta sunkiai sirgo ir laukė, kad Kaziukas aplankytų, nes ji Kaziuką labai mylėjo.

— Kaziuk, — sakė mama, — nueik tetos aplankyti, kiek sykių sakau, o tu vis neklausai.

Kaziukas kažką sumurmėjo, o pats sau galvojo: "Tai gera proga iš namų išeiti be triukšmo, nes visada, kai einu, tai šaukia ir šaukia būk namie, pamokas daryk!" Jis tuojau išlėkė pro duris.

Mama džiaugėsi, kad Kaziukas bent kartą paklausė. Bet Kaziukui nė į galvą neatėjo mamos klausyti. Jis tuojau susirado keletą tokių padaužų, kaip jis pats ir dūko su jais visą dieną.

Teta Kaziuko nesulaukė. Vakare pas ją atėjo kaimyno berniukas Stasys.

— Mama siuntė mane paklausti, ar ko nors tamstai nereikia? — tarė jis, įėjęs pas ligonę.

— Stasy, koks tu esi geras! Kaziuko aš niekuomet nesulaukiu, — nudžiugusi bet silpnu balsu kalbėjo ligonė. — Man labai silpna, aš netrukus mirsiu. Imk tuos raktelius ir važiuok mano automobiliu, aš jį tau palieku. Norėjau palikti Kaziukui, bet jis neatėjo.

Teta tą naktį mirė.

Kaziukas, kai sužinojo ko jis neteko, verkė ir aيمانavo:

— Kodėl aš mamos neklausiau!

Automobilis buvo naujutėlis, blizgėjo, kaip stiklas.

Jūs daug ko galite nustoti, jei savo tėvelių neklausote!

Iki kito karto —

Jūsų Kunigas Petras

NEHRU ŽODIS VAIKAMS

Sulietuvino

PRANYŠ ALŠĖNAS, Kanada

Nehru yra Indijos ministeris pirmininkas. Jis — nepailstantis kovotojas dėl Indijos laisvės, šalia amžinai prisimintino Mahatma Gandhi, toje milžiniškoj šaly — kitos tokios asmenybės, galbūt, nebūtų galima rasti.

Indija — Azijos žemyno pusiasalis, besirandęs į pietus nuo Himalajų Kalnyno. Tai milžiniškas kraštas žemės plotu, užimęs per 4 mil. kv. km. ir turįs per 400 mil. gyventojų.

Likiminiu sutapimu, Indija, kaip ir mūsų mažoji Tėvynė Lietuva, ilgus metus buvo kitų valdoma, ilgiausiai — anglų ir tik prieš dešimtmetį atgavusi pilną nepriklausomybę.

Neseniai Nehru yra parašęs „atvirą laišką“ vaikams, kuris buvo atspausdintas daugelyje pasaulio laikraščių įvairiausiomis kalbomis. Jis sako:

“Mėgstu būti su vaikais, kalbėti su jais ir net žaisti kartu. Tada aš užmirštu besąs begaliniai senas ir kad tai yra praėję ypač daug laiko nuo tada, kada pats buvau vaiku. Todėl ir kai sėdu rašyti šių žodžių, negaliu užmiršti savojo amžiaus ir tos ilgos laiko distancijos, kuri skiria mane nuo jūsų.

Apie ką aš turėčiau jums rašyti? Jeigu jūs būtumėt čia, kartu su manimi, aš norėčiau pakalbėti su jumis apie mūsų stebuklingai gražų pasaulį, apie gėles ir medžius, paukščius ir gyvulius, žvaigždes ir kalnus, ledynus ir kitus begaliniai gražius daiktus, kurie supa mus šitame gražiam pasaulyje.

Visą šitą grožį mes turime čia pat, aplink save. Deja, mes, suaugusieji, dažnai užmirštame tai ir prarandame tą grožį, būdami apsikasę įstaigose ar kitokiose darbovietėse, manydami dirbą ypatingai svarbų darbą.

Aš tikiu, jūs būsite praktiškesni už mus ir atversite plačiau savo akis, ausis — geriau pamatysite ir išgirsite visą tą stebuklingąjį grožį, kuris supa mus. Galite jūs pažinti gėles, pagal jų vardus ir paukščius — pagal jų čiulbėjimą? Kaip lengva pasidaryti juos savo draugais ir kaip nesunku pajungti gamtos grožį savo naudai ir pasigerėjimui, jeigu tik į gamtą žengsi draugiškai nusiteikęs.

Tikiu, jūs skaitėte daug įvairių pasakų apie įvairiausius sensaciškus nutikimus. Tačiau pasaulis — yra pats savyje tarytum ne-

išsakoma ir nebaigiama pasaka, su gražiausiais nutikimais ir savuoju grožiu taip, kad niekas kitas tokios pasakos neparašys. O tą visą grožį — mes galime pamatyti, išgirsti ir pajusti savo akimis, ausimis ir mintimis, kas mums ir parodys kelią į šį stebuklingąjį pasaulį, į jojo begaliniai gražią gamtą.

Nelabai seniai aš lankiausi Jungtinėse Amerikos Valstybėse, Kanadoj, Anglijoj. Tai buvo begaliniai ilga kelionė, tiesiai kitoje pasaulio pusėje. Aš radau, kad tenai vaikai — yra lygiai tokie patys kaip čia ir su jais greitai susidraugavau, kur tik turėjau progą šitai padaryti. Net žaisti teko truputį su jais. Tai buvo, galiu pasakyti, kai kuriais atvejais netgi mielesnė draugystė su vaikais, negu su suaugusiais...

Keletą mėnesių atgal, Japonijos vaikai parašė man laišką ir prašė, kad jiems prisiųsčiau dramblį. Aš pasiunčiau jiems begaliniai gražų dramblį, Indijos vaikučių vardu, draugiškumo ženklan. Dramblys buvo paimtas iš Mysore vietovės ir jūromis jis buvo nuvežtas į Japoniją.

Kada prašytasis dramblys pasiekė Tokyo, Japonijos sostinę, tūkstančių tūkstančiai vaikučių atvyko pasižiūrėti jo. Ir, štai, tas kilnus gyvulys, galima sakyti, tapo draugiškumo simboliu tarp Indijos ir Japonijos — tarp Indijos ir Japonijos vaikučių. Aš buvau labai patenkintas, kad tas mūsų mostas padarė džiaugsmo Japonijos vaikams ir paskatino juos pagalvoti apie mūsų šalį.

Taip. Jie ir mes. Ir mes turime galvoti apie jų kraštus, kur taip pat gyvena vaikučiai, kaip ir jūs, ir jie eina į mokyklas, ir jie taip pat žaidžia, kaip jūs, kartais susibara, tačiau — ir vėl greitai susitaiko. Jūs galite skaityti apie tuos kraštus jūsų knygose ir, kai jūs užaugsite, galėsite juos tenai aplankyti. Eikite tenai kaip draugai ir rasite tenai draugus, kurie mielai sveikins ir priims jus.

Jūs žinote, kad mes turėjome savo tarpe labai didelę asmenybę, kuris buvo vadinamas Mahatma Gandhi. Tačiau mes jį vadinavom trumpai Bapuji.

Jis visuomet ir visur buvo paprastas, dažnais atvejais — pats kaip vaikas ir labai mylėjo vaikus. Jis buvo geriausias draugas visų: kaimiečių ar darbininkų, neturtingų ir pasiturinčių ir kitokių kitokiausių. Jis eidavo pas juos ir visi jį — nuoširdžiai sutikdavo, priimdavo.

Jis buvo draugas netik visų Indijos žmonių, bet ir viso pasaulio gyventojų. Jis mokino mus nelaikyti savo širdyse jokios neapy-

kantos, nesibarti su kitais — gražuoju ir geruoju gyventi. Jis mokino mus nesibijoti nieko taipogi ir priimti visokiausius įvykius su meile ir nuoširdumu.

Mokyklose vaikai išmoksta daugelį dalykų, kurie jiems yra begaliniai naudingi, vienok jie tenai pamiršta tą ypatingai gražų vaikiškumo bruožą — draugiškumą ir žaismingumą.

Mes gyvename stebuklingame pasaulyje, kuris pilnas grožio, geros nuotaikos ir gražiausių nuotykių. Jame nėra nuotykių pabaišos, jeigu tik mes jų ieškosime atviromis akimis, gerėsime jais, džiaugsimės. Deja, daugelis iš suaugusiųjų — bežiūrėdami tik savo gyvenimo reikalų — eina per gyvenimą užmerktomis akimis. Gal todėl — dažnai — jie pyksta ir ant tų, kurie gyvenimo keliu eina atmerkę akis. Patys negalėdami džiaugtis ir žaisti su kitais, jie ir kitiems to pavydi...

Aš norėčiau turėti daugiau laiko ir aplankyti dar nematytus Indijos kampus, kampelius. Aš norėčiau tenai nuvykti kartu su didele vaikų kompanija, kurių sąžinės ir galvosena dar tokia tyra, nekalta. Norėčiau su jais keliauti ne į didžiuosius Indijos miestus — ne, bet į kalnus, miškus, upes, lankyti senus paminklus, istorines vietas, kurios vis nauja pasakytų mums.

Aš norėčiau, kad vaikučiai, keliaudami kartu su manim, pamatytų, kad vienoj pusėj Indijos galima sniege žaisti, o, vienu — ir tuo pačiu metu — kitoj pusėj, tropikiniuose karščiuose, gėlės žydi. Šitokia kelionė su vaikučiais — būtų lyg atradimų ekspedicija. Rastume gražiausius medžius mūsų miškuose, puikiausias gėles kalnelių atšlaitėse ir t. t. ir t. t. Mes stebėtume plačiąją paukščių giminę, stengtumės pažinti juos, susidraugauti, pamilti juos ir siekti to, kad jie mus pamiltų...”

BROLIŲ DAINA

V. Jonikas

*Broliai čia dainavo
Vardan Lietuvos,
Kaip mylėti savo
Žemę ir savus.*

*Tik tarp savo brolių
Priešo nebaugu,
Tik ant savo žemės
Tvirta ir saugu.*

*Broliai čia dainavo
Kupini tiesos,
Buvo tada laikas
Nuostabiai šviesus.*

KELIONĖ PER LIETUVĄ

(Iš dienoraščio)

Marytė Lekniūtė

Mosėdis,

19XX m. birželio 5 d.

Šeštadienis

Jau temstant mes atvažiavom į Mosėdį. Čia pasitiko maloni teta Kazimiera. Kiek kalbų, kiek pasakojimų. Ji nori, kad pasakčiau apie Ameriką, bet aš noriu vien girdėti ir kalbėti apie Lietuvą. Šypsosi tetulė ir pasakoja. Mums atsigulus ant šieno dar atėjo pasekti pasaką.

— Sykį dirbo viena našlė laukuose. Vakare pavargusi grįžo namo ir atsiminė, kad jos vaikelis paliko laukuose pamigdytas. Nuėjo pasiklaudyti. Girdi laumės dainuoja ir bijo eiti, kad neapstotų. “Čiu-čia, liu-lia, mik žmonių vaikelį”. Niūniuoja, liūliuoja.

Iš ryto nubėgo motina ir rado savo vaikelį šilkuose paguldytą, auksu aptaisytą.

Išgirdo kaimynė, labai pavydėjo. Pasiėmė savo vaiką ir išnešė nakčiai į laukus. Klausė ką laumės dainuoja “Čiu-čia, liu-lia, meškos vaike, mik pavyduolės vaike”.

Parbėgo iš ryto. Žiūri, vaikas sudraskytas ir žarnelės apie eglę apvyniotos. —

Mosėdis,

19XX m. birželio 6 d.

Sekmadienis.

“Šventadienis. Saulė jau gerai prieš pusryčius, o visi namiškiai tebemiega. Tik piemu išvarė gyvulius ir virėja apie krosnį ruošiasi, pusryčius verda.

Štai ir patys pusryčiai. Šviesu ir linksma. Troba skaniais riebalais pakvipusi. Renkas po vienas kito šeimyniškiai, baltais skalbiniais apsivilkę, baltai ne tik nosies galą, bet ir sprandus ir ausis nusiprausę. Ausys, retai maudyklę tematydamos, net paraudo iš gėdos...”

Vaižgantas

Linksmi sukilom, atbėgom pasveikinti gerosios tetulės, o čia jau mus laukė pusryčiai.

Spėkit, ką mes gavom pusryčių? Na gi pusinę košę su apatimis. Štai kaip ji gaminama:

Nuskustas bulves su vandeniu ir druska išvirti. Nusunkti vandenį (neišpilti). Su mentoriu sutrinti bulves, pridėti nusunktą vandenį. Pradėjus košei virti, berti į ją ruginius miltus. Beriant smarkiai maišyti. Kaip pakankamai tirštą, pavirintą ir sudėti į bliūdus.

Prie to atskirame bliūde, bendrame visiems, padeda taukus su apatimis: tai ištirpyti taukai su spirgučiais sumaišyti su kvietiniais miltais, išleistais piene ir riebaluose. Miltinis padažas ir kresnelės nusistovi apačioj, o riebalai bliūde pasikelia į viršų. Dabar kiekvienas pasisemia sau apatės ir įdeda į savo bliūdą padaręs duobutę pusinėje košėje. Valgo šaukštu kabindami košę ir pamirkę ją į savo taukus. Sotu neapsakomai ir skanu.

Menturis yra išpiautas iš šakotos eglaitės.

Po pusryčių išėjome į bažnyčią.

Mosėdis yra mažas bažnytkaimis. Mūrinė bažnyčia stovi ant kalnelio. Pro bažnytkaimį teka upė Bertuva, ant kurios yra vandens malūnas.

Aplankėm kapines, kur pagerbėm mano bočių kapus. Pasi-meldėm ir papuošėm juos laukų gėlėmis.

Diena pasitaikė tokia graži, saulėta. Sėdėjom medžių pavėsyje ir šnekučiavom. Taip čia buvo miela ir jauku.

Sumanėm spėti mįsles:

Už mūsų trobelės kabo duonos kąsnelis; šunys loja, pasiekti negali (Mėnulis)

Keliauninkė su ilga uodega. Kai ji žingsnį žengia, vis galiukas uodegos lieka (Adata)

Turi kojas, bet neina, turi šiaudų, bet neėda, turi plunksnas, bet nelekia. Naktį su siela, dieną be sielos (Lova)

Ant kojytės kepurytė (Grybas)

Su peiliais piausto, o kraujo nė lašo (Duona)

Ne medis, bet su lapais, ne drabužis, bet susiūtas, ne žmogus, bet viską pasakoja (Knyga)

Keturkojis ponas, akys kaip žarijos, ausys klusnios, kojos čiupios, dieną pasakas seka, naktį medžioti eina (Katinas)

Mėlyna paklodė pilna baltų trupinių (Dangus ir žvaigždės)

Sėdi mergelė ant kalnelio su raudona kepurėle, kas tik eina, tas prieš ją lenkiasi (Žemuogė)

Sidabrinis laukas be takų (Vanduo)

Greit prabėgo maloni dienele. Vakare nuėjom upės tvenkinyje prie malūno vėžių gaudyti.

LYGIUOK IR ŽYGIUOK

V. Jonikas

*Mėgstu karišką idėją, Tauta myli savo žemę
Drausmėje žmogus tvirtėja — Iš kurios gyvybę semia —
Tiesa žinoma kaip raidė: Būsiu jai veiklus ir kietas,
Kas nebijo, to nebaido. Kad neliktų priešui vietos.*

*Mėgstu griežtą ginklo kalbą,
Nežvalgausi, kur pagalba —
Tiesa žinoma kaip raidė:
Kas nebijo, to nebaido.*

SPINDULĖLIS

V. ŠMAIŽIENĖ

*Iš už pilko, storo debesėlio,
Tokio minkšto, tartum pūko,
Toks auksinis, toks žavingas,
Saulės spindulys praspruko.*

*Be atodairos ir nesustojęs,
Jis, kaip žaibas žemėn smogė
Ir atsimušė ties langu
Tiesiai, tiesiai į pastogę.*

*O pastogėj šalta, kaip ledaunėj,
Kaž kokie varvokšliai kaba,
Tupi žvirbliai susiglaudę —
Bara žiemą jie nelabą.*

*Ir parūpo saulės spindulėliui,
Kas gi už to lango būtų?*

Ėmė slinkti jis iš lėto,

Kad kur nors tik neužkliūtų

Ir staiga tik, pats nepasijutęs

Asloj auksu pasiliejo,

O aplink vaikučių akys

Deimantėliais suspindėjo!

PAVASARIO LIETUS

ZIG. GAVELIS

*Pavasario lietus palaistys jūrą
Ir krantan bangų viršūnėmis riedės.
Pavasario lietuj ledų kalnai sugūra
Ir palieka smėly gėstančias brydes.*

*Pavasario lietuj susprogsta medžiai
Ir padangės šlama paukščių grįžimu;
Ant uolos pražysti gležnas daigas žada
Ir aš tikėt nauju pavasariu imu...*

— Saulė! Saulė! — šaukė jie, kaip vienas,
— Ateik, mamyte, ar matei? —
— Jau žiema piktoji baigias!
Vėl sode žaisime linksmiai!

*Nedrįso spindulėlis pasitraukt
Ir šito džiaugsmo nusinešt...
Pažadėjo jis vaikučiams
Daugiau broliukų atsivest.*

*Ir netrukus žemėn ėmė skristi
Viens po kito, viens po kito,
Šiltesni vis spindulėliai
Visą dieną nuo pat ryto!*

*Susigraibstęs savo šaltą sniegą,
Nuo stiklų gėles nurinkęs,
Iškeliavo dėdė šaltis
Susikūprinęs, sulinkęs...*

*O auksiniai saulės spindulėliai
Šaltą žemę pabučiavo
Ir pragydo paukštužėliai
Ir pievelės sužaliavo.*

*Ir gėlių pražydo milijonai
Linksmučiai džiūgavo vaikai
Ir krikštolo upeliuose
Linksmi paniro spinduliai.*

ZUIKIS PUIKIS

VYTĖ NEMUNĖLIS

*Kas ten bėga? — Zuikis Puikis.
Ką jis neša? — Margučius.
O iš kur? — Iš tėviškėlės.
O pas ką? — Pas vaikučius.*

*Zuiki Puiki, gero vėjo!
Adresų ar daug turi?
Ne, nė viens neišbyrėjo:
Tūkstantėliai keturi.*

*Šimtas Vytų suraitytų,
Algių stalgių — trys šimtai.
— O Rimukų kiek šimtukų?
— Keturi, sakau rimtai.*

*Rimą, Rimvydą ir Romą
Vis vadina Rimuku,
O aš juos visus pažįstu,
Aš pas juos visus suku.*

ŽOLYNĖLIS

ZIG. GAVELIS

*Kai nubunda rytas,
Kai saulutė kelias
Ašarėlėm švyti
Žolynėlis žalias.*

*Žolynėlis verkia —
Jam širdele gelia,
Kad saulutei reikia
Užgesint žvaigždę.*

AUKSINIS VABALIUKAS

JURGIS JANKUS

(Tęsa iš praeito numerio)

PASIUNTINYS

Buvo jau pavakarys. Rūtenis dirbo savo dirbtuvėje kažin kokią naują žaislą, bet Lapeliui nesakė kokį.

— Turėk kantrybės, — šypsojosi. — Juk vistiek pamatysi.

Nieko negalėdamas iš Rūtenio išgauti, išėjo į kiemą ir atsisėdo ant priegonkio laiptų.

Tiesiai priešais buvo pieva, už pievos gatvė, toliau kalniukas su Rasytės nameliu. Iš ryto tenai Rasytė rėkė ir rėkė, o dabar buvo tylu. Lapelis labai norėjo nueiti ir pasižiūrėti, kaip ten yra, bet ėmė ir nedrąsumas ir baimė. Rodos, nueisi, ir pasidarys kas nors labai negerai. Žiūrėjo, ar pati Rasytė neišbėgs pažaisti ant kalnelio. Ją pamatęs, ir Lapelis nueitų ir abu galėtų gražiai pažaisti, jeigu ji tik gražiai žaistų.

Bežiūrėdamas į kalnelį pajuto, kaip kažin kas bakstelėjo į koją. Lapelis kruptelėjo.

Prie kojos stovėjo Baltukas.

Kai Lapelis pažiūrėjo, jis pamojė su kaire ausim, paskum baksterėjo su kakta, bet neatrodė smagus.

— Kur visą dieną buvai? — paklausė Lapelis ir paglostė ausis. Baltukas užsoko ant laiptelių, visiškai rimtai priėjo prie durų ir pakrapštė duris su koja.

— Nori pas Rūtenį? — pasiteiravo Lapelis.

— Reikia, — netikėtai pasakė Baltukas.

Lapelis pirmą sykį tikrai suprato, kad Baltukas moka žmonių kalba kalbėti ir stovėjo, nežinodamas ką daryti.

— Atidaryk, — paragino.

Lapelis atidarė ir įėjo kartu.

Baltukas priėjo prie Rūtenio, atsisėdo ant paskutinių kojų, pirmutines susikryžiuo ant krūtinės.

— Tave šaukia Žaislų Dėdulis, — pasakė.

— Aš pats rytoj rytą einu, — atsakė Rūtenis nepakeldamas galvos nuo darbo.

— Bet jis šaukia tuojau.

— Kad aš dabar labai neturiu laiko.

— Aš nežinau, bet man pasirodė, kad Dėdulis buvo labai supykęs. Jis sakė, kad pašaukčiau tuoj. Atrodė, lyg tu būtum ką negera padaręs.

— Aš? — nustebo Rūtenis.

— Aš nežinau. Gal man tik taip pasirodė. Bet jis buvo labai supykęs. Tik sutrypė kojomis ir sako: “Žiūrėk, kad man jis tuoj čia būtų.

Rūtenis susimąstė.

— Ir nenujauti, kodėl supyko? — patylėjęs paklausė.

— Nenujaučiu. Buvau išėjęs pasiganyti, tik vienu sykiu Voverytė atbėgo ir liepė greitai bėgti pas Dėdulį.

Rūtenis dar kiek pastovėjo, pagalvojo.

— Ką padarysi, reikia važiuoti. Nors taip norėjau ligi rytojaus pabaigti, — pasakė ir pradėjo rengtis.

— Ar aš irgi galiu? — nedrąsiai paklausė Lapelis.

Rūtenis vėl pasižiūrėjo.

— Gali pasakė.

Lapelis greitai nusiprausė, susišukavo, švaresnį švarkelį užsimetė. Vis skubėdamas, kad Rūtenis jo neušmirštų ir vienas neišvažiuotų.

Rūtenis turėjo seną automobilį, kuris jo rankose važiavo geriau už naują, ir kai Lapelis išbėgo laukan, Rūtenis jau stovėjo prie durų, o Auksinis Vabaliukas suko ratus aplinkui.

Niekas į Vabaliuką neatreipė dėmesio. Jis buvo toks mažas ir jo zvimbimas irgi tik toks, kad visiškai paskendo automobilio motoro duzgime.

Baltukas buvo išlėkęs į laukus. Jis padarė savo ir nebenorėjo supykusiam Žaislų Dėduliui akyse rodytis.

Lapelis įsoko pas Rūtenį ir išstratėjo iš kiemo. Auksinis Vabaliukas dar pasivijo ligi plento, bet pamatė, kad su automobiliu nebegali spėti, apsigrižo, liūdnai zumsėdamas sugrižo prie torbelės ir atsitūpė ant liepos lapo.

ŽAISLŲ DĖDULIS

Lapelis sėdėjo šalia Rūtenio ir jautėsi taip, lyg būtų sapnavęs sapną ir vis dar negalėtų gerai pabusti.

— Kas tas Žaislų Dėdulis? — pagaliau paklausė.

Rūtenis ilgai tylėjo. Jis galvojo ir galvojo, ir Lapelis vėl pradėjo jaustis taip, lyg čia šalia sėdėtų ne tikrai Rūtenis, ir kad važiuotų netikrai. Jam vis ausyse tebeskambėjo Baltuko balsas.

— Nežinau net, kaip tau reikėtų pasakyti, — po ilgo galvojimo pradėjo Rūtenis. — Man galva pilna visokių minčių. Aš pats dar tikrai nežinau, ar gerai padariau, kad tave kartu pasiėmiau. Man pačiam ilgą laiką sunku buvo tikėti, kad nesapnuoju. Kai palaidojom motiną tu verkei, verkei ir užmigai, o aš išėjau į sodą ir atsisėdau po klevu. Buvo labai liūdna. Galvojau, kaip čia bus, kai būsim tik vieni ir vieni. Buvo taip, lyg tie patys namai pasidarė nebe namai. Sienos tebebuvo tos pačios, kambariai tie patys, sodas tas pats, bet namų nebejutau. Galvojau, kad su motina palaidojom kartu ir namus.

Iš krūmučių išlindo baltas triušis ir atsitūpė priešais.

— Ir tau, Baltuk, čia bus nebe namai, — pasakiau.

— Tu juk žinai, kaip motina jį mylėjo. Išeidavo į kiemą, pašaukdavo: "Baltuk, baltuk," ir Baltukas visada atsirasdavo iš kurio nors kampo. Kai motina atsisėdavo, jis ant kelių užsirangydavo ir būdavo patenkintas, kai ji glostydamas jam ausis.

— Ir bus nebe taip gerai, — pagalvojęs pridėjau.

Baltukas linkerėjo galvą.

Aš nustebau.

— Tai tu supranti, ką aš kalbu? — paklausiau, žiūrėdamas tiesiai į akis.

Jis vėl linkerėjo.

— Vargšas Baltukas, — pasakiau. — Jis viską supranta, tik kalbėti nemoka.

— Moku, — aiškiai pasakė.

Aš krūpterėjau.

— Moki? — beveik sušukau.

— Žinoma, kad moku, — pasakė, — ir atėjau pasakyti, kad tau yra gero darbo. Ir tokio, kokio nė vienas kitas žmogus pasaulyje neturi.

— Ir tu, Lapeli, lengvai suprasi, kad po tokių žodžių, aš pats burnos praverti negalėjau. Aš ir ne sapnavau, ir ne pasaką skaičiau, bet sėdėjau tikram sode, ant tikro suolelio ir žiūrėjau į baltą triušį, kurį visą laiką buvau laikęs tikru triušiu. Jis ir dabar atrodė kaip tikras triušis, bet žinojau, kad iš tikrųjų yra ne triušis, bet kažin kas kitas.

— Bet kas tu esi? — paklausiau.

— O aš tik paprastas triušis. Bet mane siuntė Žaislų Dėdulis pakviesti. Jis žada tau kažin ką pasakyti.

— Bet kas tas Žaislų Dėdulis?

— Pamatysi. Jis nebaisus ir nieko nedaro. Jis myli vaikus.

— Bet aš ne vaikas, — pasakiau.

— Jis žino, kad tu irgi myli vaikus.

Ir mes nuvažiavom. Ir Žaislų Dėdulis išmokė mane dirbti tokius žaislus, kurių joks kitas gyvas žmogus nemoka.

— O kas toks tas Žaislų Dėdulis? — vėl paklausė Lapelis.

— Pamatysi. Kai aš tada buvau, buvo geras, bet šiandien, kažin kaip atrodys.

— Bijau, — pasiskundė Lapelis.

— Ir aš truputį, — nusišypsojo Rūtenis ir pradėjo greičiau važiuoti. Paskum pridėjo:

— Todėl ir nežinau, ar gerai padariau tave pasiėmęs.

SAULĖS JUOKAS

(Motinos dienai)

Po atostogų studentas išvykdamas į universitetą buvo aprūpintas iš namų pinigais visam mokslo pusmečiui. Tačiau jau po mėnesio jis pritrūko pinigų ir nežinojo kas daryti. Namų prašyti nedrįso, nes žinojo jog tėvai supyks už tokį išlaidumą.

Staiga studentui atėjo į galvą kaip pasidaryti pinigų. Jis padavė į laikraštį tokį skelbimą: "Parduodamas naujas paltas už \$25, dydis 41, kreiptis 218 kambarys, Linkoln Hall".

Po dviejų dienų laiškanešys įteikė jam laišką, kurį atplėšęs rado \$25 čekį ir tokį raščiuką: "Tik pastebėjus skelbimą, aš nutariau paltą nupirkti, štai čekis. *Mama.*"

*

Didmiesčio autobuse, sausakimšai prigrūstame žmonių, viena moteris vos išlaiko pusiausvyrą bestovėdama prie kitų užimto suolo. Šalia jos stovėjusiam ponui pagailo moters ir jis ėmė ieškoti kaip nors jai padėti. Ponas žvilktėrėjo į čia pat ant suolo sėdintį berniuką ir sako: "Berniuk, aš tau duosiu kvoterį, paliuosuk šitą vietą. Gerai?" Berniukas paėmė kvoterį ir atsistojo šalia jo. Tada ponas paprašė moterį užimti tą vietą. "O, ne", — sako moteris, — "tai jūsų vieta, sėskitės". "Aš ne dėl savęs, aš tik norėjau duoti pamoką tam storžieviui berniukui, prašau, sėskitės, ponai". Moteris išraudo, bet atsėdo. Dar kartą žvilktėrėjo į geradarį, o paskui kreipėsi į berniuką: "Sūneli, padėkok ponui". "Aš jau padėkojau, mama".

*

Kaimynas: Kur yra Jonukas?

Motina: Aš nesu tikra: jeigu ledas yra toks storas, kaip jis mano, tai jis čiuzinėja, bet jeigu ledas yra toks plonas, kaip aš manau, tai jis plaukioja.

*

Viena motina, pirmą kartą nuvedus savo vaiką į mokyklą, pradėjo nurodinėti mokytojai kas su jos vaiku reikėtų daryti ir ko nedaryti. "Jis yra labai jautrus, atsargiai, nebauskite jo. Jeigu reikėtų, verčiau užkirskite šalia jo sėdinčiam kaimynui, tada ir maniškis nusiogs ir bus geresnis".

*

Žinoma Amerikos rašytoja Marija Rinehart pirmojo pasaulinio karo metu buvo karo korespondentė. Ji dažnai ištisus mėnesius gyveno pačioje fronto zonoje. Tuo tarpu jos sūnus Stasys buvo karininkas tiekimo daliny. Daug kartų jis prašė savo viršininkus leidimo lankytis fronto linijose, bet leidimo vis negaudavo. Pagaliau jis paprašė trim dienom atostogų. "Ką tu manai daryti per tas tris dienas?" — klausia jį. Mėginsiu pakliūti į fronto linijas... Noriu pasimatyti su motina".

Mokytojas: Kokia jūsų mamos pavardė buvo, kai ji nebuvo ištekėjusi?

Mokinys: Aš neturėjau mamos, kol ji nebuvo ištekėjusi.

*

Mama: Kur tu, Aliute, dabar eini?

Aliutė: Nešu laišką įmesti į dėžę.

Mama: Ar pablūdai, tokiam ore šuo neitų lauk — tegu tėvas nu-
neša.

*

Mokytoja: Pasakyk, Onute, kas tau geriau patinka: saulė ar mėnulis?

Onutė: Mėnulis.

Mokytoja: Kodėl?

Onutė: Mėnulis naktį šviečia, o saulė šviečia dieną, kuomet ir
taip būna jau šviesu.

*

Mokytojas: Koks skirtumas tarp blusos ir dramblio.

Mokinys: Dramblys gali turėti blusų, o blusa negali turėti
dramblių.

*

Jonas: Kodėl sardinkos yra kvailos žuvys?

Petras: Todėl, kad jos sulenda į konservų dėžutę, užsirakina ir
palieka raktą lauke.

*

Jonas: Kada žmogus čiaudo tris kartus?

Petras: Kai jis nebegali susilaikyti po antrojo.

*

Jonas: Kas yra tas gyvulys, kuris turi katės galvą, katės uode-
gą, katės būdą ir vis dėlto nėra katė?

Petras: Kačiukas.

*

Teisėjas: Tu per dvi savaites pavogei net šešias poras batų!

Kaltinamasis: Taip, pone teisėjau, mat, mano labai didelė
koja ir tik paskutinė pora man tiko.

*

Kai viename miestelyje įvyko gaisras, paaiškėjo, kad visi gesi-
nimo įrankiai buvo netvarkoje. Po tokio netikėto įvyko miestelio val-
džia išleido tokį įsakymą: visi įrankiai turi būti patikrinti ir paruošti
8 dienas prieš kiekvieną gaisrą.

— Pranuk, kaip tau patiko bažnyčia? — klausė tėvas, vesdamasis namon vaikutį, pirmą kartą buvusį bažnyčioje.

— Gerai, tėveli, — tarė nudžiugęs vaikas. — Kiek tu, tėveli, gavai?

— Kiek ko gavau? — nustebė tėvas.

— Ar neatsimeni, kaip tas didelis žmogus vaikščiojo su dėžute, pilna pinigų? Aš pasiėmiau dešimtuką.

*

Kvailys atėjo pas išminčių ir klausia:

— Ką turiu daryti, kad būčiau išmintingas?

Išminčius atsakė:

— Kad būtum išmintingas, pirmiausia turi atprasti nuo panašių klausimų.

*

Mirties bausmės įvykdymas buvo paskirtas kitos dienos rytą. Artėjant paskutinei valandai, pasmerktasis buvo paklaustas, ar nenorėtų suvalgyti ką nors skanaus ir ypatingo savo paskutinėje vakarienėje.

— Taip, — prašnibždėjo jis, — aš labai norėčiau paragauti grybų. Aš niekada nediršau jų paliesti, nes bijojau nusinuodyti. Dabar gi tai nebūtų pavojinga.

*

— Ar tu visuomet ir visiems sakai teisybę?

— O ne! Aš gi noriu turėti keletą draugų.

— Kas atsitiko, kai tave išmetė pro užpakalines duris?

— Aš pasakiau tarnams, kad aš esu kilęs iš labai kilmingos šeimos.

— Na, ir?

— Jie manęs atsiprašė, pakvietė vėl į vidų ir išmetė pro paradines duris.

*

Apsilankęs beprotnamyje, svečias pastebėjo sode prie tuščio kibiro sėdintį pilietį su meškere rankose.

— Na, ar jau kas nors pakliuvo?

— O taip, jūs esate jau trečias šį rytą.

*

Pardavėjas: Ponia, šitie, marškiniai yra labai stiprūs. Jie tik juokiasi skalbiama.

Pirkėja: Taip, aš žinau šią rūšį. Kai aš gaunu juos iš skalbyklos, net jų šonai būna iš juoko perplyšę.

ŠIMTAS MİSLIŲ

Striuku buku vokietukas, kaulų kailiniukai.

Dantys ir liežuvis

Vidury dvaro blynas karo.

Mėnulis

Vidury prūdo pusė bliūdo.

Priešpilis mėnulis

Stovi kampe avilaitis, nepaneštų kumelaitė.

Krosnis

Visi vidury, nei vieno kraštinio

Rato stipinai

Peilis piausto, kraujo nei lašo.

Duoną raiko

Sudeda riekėm, išaina trupiniais.

Malkos

Pilnas aruodas raudonų kiaušinių.

Žarijos

Meška lopiniuota.

Pirkios langai

Du kerdžiun milijoną avių gano.

Akys ir raidės

Vidury marių ugnis.

Virdulys

Kitam kanda, pats rėkia.

Piūklas

Dvi sesutės sviestą laižo.

Rogės ant sniego

Be kojų, be rankų, o dieną naktį bėga.

Vanduo

G Ē L Ē

Irena Montvilaitė

*Koks gražus augalas!
Tie lapai, tie žiedai!
Vos pumpurus ji išleidžia —
Tuoį nuskina visai.*

*O kaip gražiai ji žydi,
Ta gėlė mėlyna!
Jos kvapas toks malonus,
Kuris pripildo gamtą visada.*

*Viena raudona, kita geltona,
Tik skinki jas visas,
Ir, neužgavus jų žiedų,
Tuoį prisek jų prie plaukų.*

*Papuoš ji tada tau plaukus,
Apšvies tau jauną veidą;
Tada sakyk — tai laimė,
Nes gyvenimo jaunystė yra
trumpa.*

S N A I G Ē S

Jūratė Mažaikaite

Išaušo ūkanota diena. Padangėje atplaukė tamsus debesis. Jis nešėsi daug savo vaikų — snaigių.

Kai atplaukė debesis tik tam tikros vietos, jis pasakė savo vaikams - snaigėms:

— Skriskite, vaikeliai, į pasaulį. Neškite gerumą, gražumą ir džiaugsmą.

Pasklido snaigės leisti ant žemės. Dengė augalus ir vabalėlius, kad nesušaltų. Ir maži ir dideli žmonės džiaugėsi: kaip gražiai snaigės leidžiasi, kokios jos gražios.

O koks gražumas buvo!

TOLIMI LINKĖJIMAI

JONĖ DAIVA ŠIMONYTĖ

*Mano mintys skrenda toli
Iki Nemuno krantų,
Prie žalių aukštų pušynų
Man mamytės nusektų.*

*Taip norėčiau pabėgioti
Jos numyndžiotus takus.
Ir išreikšti savo meilę
Aplankyti senukus.*

*Laimės linkiu Jums, Seneliai,
Dėl auksinės sukakties
Ilgą amžių Jūs gyvenkit
Ir Dievulis Jums padės.*

KATINĖLIS

Tai nėra pasaka, bet tikrai atsitiko. Aš turėjau katininuką, var-
du Tigras. Jis eidavo paskui mane, kai aš eidavau į parką. Bet vie-
ną sekmadienį, spalio 20, aš parėjau iš bažnyčios ir Tigras gulėjo
gatvėje pervažiuotas mašinos!

Rasa Rimaitė

Miela Eglute,

Aš skaitau tavo knygutes. Manau labai gražūs eilėraščiai ir
pasakos. Man labai patinka pasakos ir mįslės. Kartais mįslės pasi-
daro tokios įvairios, kad turiu pažiūrėti koks yra atsakymas. Man
irgi patinka paveikslai ant knygutės viršaus ir puslapiuose. Ne tik
aš mielai skaitau Eglutę, bet ir mano broliukas Aloyzas. Jis greitai
jau bus 12 metų. Jis mano, kad jis jau perdidelis, bet aš nemanau,
nes ir jis mėgsta Eglutės istorijas ir pasakas. Kitą kartą aš atsiųsiu
Los Angeles vaikų šokių grupės fotografiją, kuri yra labai graži.
Dabar laukiau Eglutės.

Danguolė Ražutytė.

Gerbiamasis "Eglutės" Redaktoriau,

Siunčiu Jums savo sustatytą galvosukį. Jei tiks, prašau atspausdinti. Man sueis balandžio mėn. 10 metų. Pavasarį eisiu į gimnaziją.

Mykoliukas

SKIEMENINIS GALVOSŪKIS

ANT - DAS - DELS - ERŠ - GE - GEN - IL - IN - JA - KAI - KET - LE -
LI - LIS - MAU - NE - OBE - ORAN - PASS - RO - ŠUNS - TAS - TE -
TEK - TI - TI - TIS - UŽ - VĖ - ŽA - ŽĖ - ŽIS

Iš šių skiemenų reikia sustatyti 11 žodžių, kurių pirmoji ir ketvirtoji raidė, skaitant pirmąsias raides iš viršaus į apačią, o ketvirtąsias — iš apačios į viršų, sudaro lietuvišką priežodį. Šie žodžiai reiškia: 1 dantis, 2. miestelis Suvalkijoje, 3. žymus prancūzų rašytojas (mirė 1893 m.), 4. mokytas žmogus, 5. pasaka, krūmokšnis, 6. metalas, 7. gėrimas, 8 vilkinti, laukti, 9 tinka nuo vėjo pasislėpti, 10. medis, 11. prarasti.

*

ATSAKYMAS: 1. Iltis, 2. Šunskai, 3. Maupassant, 4. inteligentas,
5. Erškėtrožė, 6. geležis, 7. oranžadas, 8. delsti,
9. užvėja, 10. obelis, 11. netekti.

Iš miego duonelės nekepsi.

Miela Eglute,

Moksleivių ateitininkų Maironio kuopa Clevelande siunčia \$20 čekį, kaip auką Eglutei paremti.

Linkėdami Eglutei visada žaliuoti ir džiuginti mūsų jaunamiečius,

Su pagarba

A. Idzelis,

Kuopos išdininkas

Pone Redaktoriau,

siunčiu keturis dolerius iš savo sutaupų ir prašau man siuntinėti EGLUTĘ. Aš esu šešių su puse metų ir mėgstu skaityti.

Ir dar siunčiu vieno dolerio auką.

Vitalija J. Ruibytė,

Chicago, Illinois

Mielas Eglutės Redaktoriau,

Esu jau senas Eglutės skaitytojas. Man Eglutę tėveliai prenumeruoja jau nuo 1954 metų. Labai man patinka Eglutė. Dabar rašau Eglutei trumpą eilėraštuką.

Viso geriausio,

Antanas Miklas

OŽELIS KVAIŠELIS

Sueiliavo K. Kubilinskas

(Tęsinys iš praeito numero)

Senelis pasiūlė
Jam korį medaus.
Ipylė bobutė
Pienuko saldaus.

Palaižė pienelį
Ožys liežiuvui
Ir sako: "Seneli,
Aš noriu žievių!

Sugizęs pienelis,
Medus —
Nesaldus!"
Išdykęs oželis
Sau kaso padus.

"Oželi, ar pupų
Tiktai neskabei?"
Oželis pritūpęs
Atsako skubiai:

"Prie žalio
Darželio
Visai nebuvo, —
Už balto berželio
Miške grybavau.

Ir mešką lepešką
Darže pamačiau —
Pupas ji nuraškė,
Aš ją subadžiau.

Gauruota,
Spygliuota
Kaip ylos šeriai —
Už pupą
Į lūpą
Įdūrė aštriai.

Bobule, prikūliau
Tą mešką lepešką!
Po krūmu ji guli,
Kauliukai tik braška".

Senukai nuliūdo,
Nelaime išgirdę,
Ir plūdo
Abudu
Tą mešką beširdę.

Bet pupos parūpo,
Negal nusidėti:
"Eime, ožy, pupų
Daržan pažiūrėti."

"Tu geras, oželi, —
Senutė pagyrė: —
Apgynei darželį,
Tik neiki į girią,

Nes vilkas ten gali
Pagauti tuojau".
Didžiujos oželis:
"Vilkų nebijau!

Aš mešką lepešką
Šį rytą prikūliau.
Jei vilkas patektų,
Aš jam tik į kaktą...
Budinkšt! — ir tas gulė".

Trepena senukas
Su klevo lazda,
Ir straksi ožiukas
Šakota barzda.

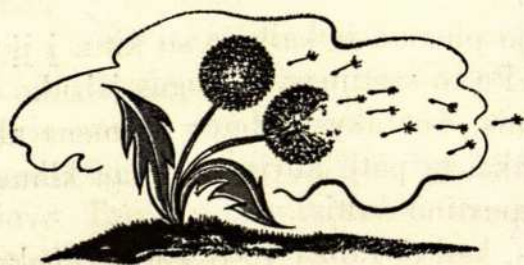
Priėjo senukai
Ir mato — graudu:
Pažino ožiuko
Eibes iš pėdų.

Ežiukas kežiukas
Po ropės lapu
Sėdėjo puspėjo
Ant ožio: "Pu-pu...

Sudarkė tiek pupų
Ožys bukasnapis, —
Kad jį kur į upę
Nuritintų lapės!"

Burnojo ožiukas,
Širdis neatlyžo.
Gi žiūri — senukai
Trepena su vyžom.

(Bus daugiau)

NEBYLYS PRAŠYMAS

Manfred Kybor

Avių banda grūdosi aplink vieną seną aviną kuris pasakojo:
— Mano senelė pati matė, tai buvo pasakiškai baisu. Nežinia kas tai yra. Ir ji irgi ne viską matė. Einant į ganyklą, jai atsitiko eiti pro šalį vartų, pro kurių angą nieko kita nebuvo matyti, kaip tamsi erdvė. Iš ten kvepėjo krauju ir buvo girdėti baisus ėriuko riksmas. Iš išgąščio drebdama ji nubėgusi atgal prie bandos.

Visus klausytojus nukratė šiurpuls.

— Nieko tikra nežinoma, — tęsė avinas, — bet vis dėl to tiesos turėjo tenai būti. Ir tai jau baisu.

— Ar ta tavo senelė jau mirusi? — paklausė vienas jaunas ėriukas.

— Nežinau, atsakė avinas, — jau seniai ją žmonės nuo bandos atskyrė ir nusivedė.

— Šitai, tur būt, ir yra pradžia to, iš kur niekas nebegrižta, — pridūrė kai kurios.

Tuo tarpu piemens šuo, garsiai lodamas, nusivarė bandą į kitą ganyklos pusę.

Tenai stovėjo piemuo ir kalbėjo su kitu, į jį nepanašiu žmogumi. Jie derėjosi. Po to svetimasis žmogus įsisuko į bandą ir žiūrėjo avių žinovo akimis. Tos akys nebuvo piemens akys. Čia ranka jis griebė jauną ėriuką, tą patį, kuris anksčiau klausinėjo avino.

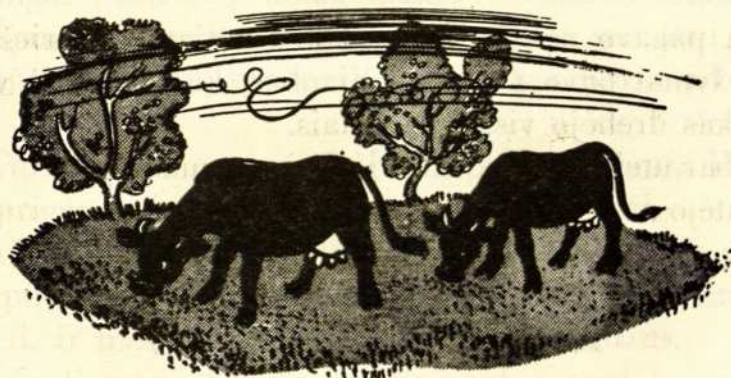
Gyvulėlį supurtino šaltis.

Juto ėriukas, kad ta ranka visai kitokia, nekaip piemens. Ėriukui užnėrė virvę ant kaklo.

— Šitą imu, — tarė nepažįstamasis ir, įkišęs ranką į kišenę, ištraukė nešvarią piniginę ir atskaitė piemeniui sutartą pinigų sumą.

Dabar toj krūtinėj plakančios gyvybės gyvenimas ar mirtis priklausė jam. Jis buvo ją nupirkęs. Svetimasis žmogus paėmė virvę ir nusitempė ėriuką iš ganyklos. Kitos avys su nesuprantama baimė ilgai žiūrėjo į tempiamąjį nelaimingą ėriuką tol, kol jis tik buvo matyti. Ėriukas atsigrėžė į bandą ir akimis ieškojo savo giminių ir draugų, su kuriais taip neseniai dar linksmiai šokinėjo.

Kažkas suspaudė jam širdį, kaž koks balsas jo viduje sušuko: “Nusitrauk virvę ir bėk pas savuosius!” Čia yra toji pradžia, mane atskyrė, pamanė jis. Jis nesipriešino: ką visa tai padėtų?

— Gal būt, nieko baisaus ir nėra, — raminosi jis, — juk yra ir kitur ganyklų. Ten, tur būt, mane ir veda. — Tai buvo pasitikėjimas prijaikintų gyvulių.

Beeidami pasuko kita kryptimi. Bandos nebebuvo matyti. Ganykla dingo iš akių. Tik iš tolo dar buvo girdėti ganančio šuns lojimas ir piemenų švilpimas. Pagaliau ir tuos garsus vėjas išblaškė.

Kelias buvo tolimas. Svetimas žmogusėjo greitai, skubėdamas.

— Aš pavargau, ar negalėčiau kiek pasilsėti, — maldavo ėriukas. Tai buvo nebylio prašymas.

Jieėjo toliau. Buvo karšta ir dulkėta.

— Aš trokštu gerti, — subliovė ėriukas.

Ir šis prašymas — be atsakymo.

Pagaliau atėjo į miesčiuką. Ejo kreivomis gatvėmis, ten niekur nebuvo matyti jokios ganyklos. Ėriuko pasitikėjimas buvo apviltas.

Jie sustojo prie vartų, pro kuriuos buvo matyti tamsi erdvė. Šlykštus kvapas padvelkė pro tuos vartus. Ėriukas pasuko galvą ir verksmingai subliovė. Tamsos angoje jis pabūgo to kvapo. Kilo jame baimė, instinktyvinė, begalinė baimė.

— Leiskit mane namo, — prašė ėriukas ir žiūrėjo svetimajam vyrui į akis.

Atsakymo nebuvo.

Nebylio prašymų negirdi.

Vyras vikriai užmetė virvę ėriukui už užpakalinių kojų ir patraukė priekin. Virvė skaudžiai įpiovė.

— Jau, jau aš einu, einu, — subliovė ėriukas išsigandęs. Nuvargusios ir sustyrusios kojos skubėjo.

Visa tai įvyko per kelis akimirksnius, bet jie ėriukui pasirodė be galo ilgi. Paskui jis atsidūrė tamsioje erdvėje. Ten dusinamai dvokė krauju ir liekanomis lavonų tokių pat gyvių, kaip ir jis. Žmonės nematė reikalo visa tai išvalyti: juk čia tik gyvuliai — skerdžiamieji.

Ėriuką pagavo nenugalimas siaubas. Siaubas, prieš kurį visi nebylio prašymai buvo pamiršti. Siaubas, kuris apėmė visą jo sąmonę. Ėriukas drebėjo visais sąnariais.

— Dabar ateina pasakiškoji baimė, — manė jis.

Ir ji atėjo...

LAIMĖS ŽIEDAS

Žmonių pasaka

Tėvas turėjo tris sūnus. Senatvėje visą savo turtą jiems išdali-
jo, pasiliko sau tik laimės žiedą.

— Tą žiedą, — tarė tėvas, — jūsų tam atiduosiu, kas visų ge-
riausiai pasielgs. Eikite, sveiki, per žmones ir po metų pareikite na-
mo; tada pasakysite man, kaip kas būsite pasielgę.

Parėjo sūnūs ir ėmė pasakoti, kas ką padaręs.

— Vienas lobininkas buvo davęs man be jokio rašto pinigų
maišą. Ir niekas daugiau to nežinojo. Tas lobininkas mirė. Ir pini-
gus atidaviau jo našlei.

Teisingai pasielgei, sūnau mano, — atsakė tėvas.

— Ėjau pro vandeninį malūną, — ėmė pasakoti antrasis sū-
nus: — žiūriu, įkritęs į vandenį skęsta vaikas. Šokau į vandenį ir iš-
traukiau.

— Tu, sūnau mano, pasielgei gražiai ir dorai. Tu pats nebi-
jodamas prigerti kitą žmogų gelbėjai ir išgelbėjai.

— Aš ėjau mišku, — tarė jaunius, — žiūriu, du galvažudžiai
žmogų bepuolą, o tas žmogus mano didžiausias priešininkas. Puo-
liau gelbėti, ir mes dviese apgalėjome galvažudžius.

— Sūneli mano brangus, pagyčiuok mane! — sušuko tėvas.
— Še tau žiedą. Priešininkams padėti — didžiausias nuopelnas.
Gera už pikta mokėdamas žmogus elgiasi, kaip Dievo sakyta.

KATĖ IR ERELIS

Pasaka

Šalia kaimo žaidė katė su savo kačiukais. Pavasario saulutė
šildė, ir mažiukė šeimynėlė jautėsi esanti laiminga. Netikėtai atsi-
rado erelis; kaip žaibas puolė jis iš viršaus ir nutvėrė vieną kačiu-
ką. Bet nesuskubo erelis pakilti, — motina kibo į jį. Gruobuonis,
metęs kačiuką, susikovė su sene kate. Parsidėjo mirtinė kova. Ga-
lingi sparnai, tvirtas snapas, stiprūs, ilgi nagai darė erelį kur kas
stipresnį už katę: jis draskė katei odą ir iškirto vieną akį. Bet katė
nepasidavė, stipriai kibo į erelį ir perkando jam dešinį sparną.

Dabar jau katė pasijuto viršų gavusi; bet erelis dar labai stip-
rus buvo, o katė jau pailsusi. Betgi, visas jėgas įtempusi, ji šoko ant
erelio, parbloškė jį žemėn ir nukando jam galvą. Tuoju katė pri-
bėgo laižyti sužeistojo kačiuko, pamiršdama savo žaizdas.

KĄ EGLUTĖ DUODA?

EGLUTĖ padeda lietuvių šeimoms išlaikyti lietuvišką dvasią.

EGLUTĖ padeda mažiems vaikams išmokti lietuviškai skaityti, o didesniems — pažinti lietuvių kultūrą.

EGLUTĖ ugdo vaikų literatūrinį skonį.

EGLUTĖ padeda jaunuoliams pratintis rašyti į spaudą.

EGLUTĖJE rašo patys žymiausieji mūsų vaikų literatūros autoriai.

DĖL TO EGLUTĖ JUS PRAŠO:

ATNAUJINTI tuojau prenumeratą ateinantiems metams.

UŽSISAKYTI ją, jei dar nesi užsisakęs.

UŽSAKYTI ją kituose kraštuose vargingai gyvenantiems lietuviams vaikams, jei gali.

PARAGINTI pažįstamus ją užsiprenumeruoti.

PAREMTI ją auka.

EGLUTEI užsisakyti adresas: Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

VASAROS ATOSTOGOS VAIKAMS

Ateinančią vasarą yra organizuojama mažai vaikų grupei vasarvietė Atlanto pakraštyje.

Vasarvietė prasidės birželio 22 d. ir tęsis iki rugpiūčio 30 d., iš viso dešimt savaitių. Galima užsisakyti dvi savaites ar daugiau.

Mokestis — \$25.00 savaitei. Už tai vaikas gaus viloje kambarį, maistą ir rimtą pedagoginę priežiūrą.

Tiksli vieta — Indian Neck, Connecticut, tarp New Haven ir New London. Patartina užsakymus daryti jau dabar, nes vėliau bus sunkiau gauti pageidaujamas savaites.

Užsakymams ir informacijoms adresas:

Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Gerą paukštį dviem kulkom šauna.

*

Gera prekė pati save giria.

*

Geros akys dūmų nebijo.

*

Giriamo neišpeiksi, peikiamo neišgirsi.

*

Guli vilkas — lysta vilkas.

*

Į ką jaunas įprasi, tą senas teberasi.

*

Į klaną puolęs, sausas nekelsi.

*

Ilgai iešmą bedrožiant, šuo kepsnį nuneš.

*

Ir duris uždarius, laikas bėgti.

*

Ir gaidys savo kieme drąsus.

Terese Meilus
4525 So. Rockwell St.
Chicago 32, Ill.

ALp 172
Larch.

92, 311,159